

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

květen 5/2006

Matko dobré rady, oroduj za nás

Myšlenky moudrých O NADĚJI**Ráj je vrcholem všeho, v co kdy lidstvo doufalo.**

Ladislav Boros

Naděje je jediný statek společný všem lidem. Mají ji ti, kdo jinak nemají vůbec nic.

Thalés z Milétu

V Kristu naděje již dosáhla naplnění. Nyní nezbyvá než očekávat jeho viditelný příchod, až se vrátí ve slávě.

Jan Pavel II.

Něco pro zasmání

V pondělí stojí sousedé u zahrádky a povídají si. „Copak, že jste včera nebyl v kostele?“ „Nebyl. Včera jsem spal doma.“

Observatory Head Calls Intelligent Design „Absurd“

Převzato z časopisu „America“, April 10. 2006

Ředitel vatikánské hvězdárny nazval koncept „inteligentního designu“ absurditou. „Je součástí fundamentalistického hnutí ve Spojených státech, které chce vědě dokázat, že existuje Bůh,“ řekl Gerge Coyne, S.J. „Používají bible jako vědecké knihy a jako zdroj pro vědecké poznání. To je chyba,“ řekl po své přednášce ve Washingtonu, D.C. dne 27. března. „13. století je považováno za počátek moderního vědeckého bádání. Je to více než tisíc let po napsání poslední knihy bible. Jak mohli bibličtí autoři psát o něčem, co neexistovalo?“ V diskusi potom odpovídal otec Coyne na otázky týkající se evoluční teorie vesmíru. Přednáška byla sponzorována od „The American Association for the Advancement of Science“. Nakonec dodal, že „Inteligentní design“ je náboženské hnutí, které má strach, že jestliže se nebude ve školách učit alternativa k evoluci, povede to k zvýšení počtu ateistů na světě.

Poselství Svatého otce Benedikta XVI. k světovému dni modliteb za povolání 7. května 2006 – 4. neděle velikonoční

Ctihodní bratři v biskupské službě,

Draží bratři a sestry!

Oslava příštího Světového dne modliteb za povolání mi dává příležitost k výzvě celému Božimu lidu, aby přemýšlel nad tématem *Povolání v tajemství církve*. Apoštol Pavel píše: „Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, ... vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, ... ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista“ (Ef 1,3-5). Před stvořením světa, předtím, než jsme byli stvořeni, si nás nebeský Otec osobně vybral k tomu, abychom s ním vstoupili do synovského vztahu skrze Ježíše, vtělené Slovo, pod vedením Ducha Svatého. Tím, že za nás Ježíš zemřel, nás uvedl do tajemství Otcovy lásky, která jej totálně obklopuje a kterou On nabízí nám všem. Spojení tímto způsobem s Kristem, který je Hlavou, my vytváříme jedno tělo, církev.

(pokračování na straně 10.)

Milí přátelé,

V měsíci dubnu jsme společně spolu se všemi křesťany oslavili vzkříšení Pána Ježíše Krista. Následující měsíc květen je tradičně zasvěcen Panně Marii, osobě, která byla nejbližší Pánu Ježíši, když žil na zemi. Vždyť byla jeho matkou. Úcta k Panně Marii se po staletí rozvíjela a prohlubovala. Pro mnohé z nás je úcta k Panně Marii jakýmsi neodmyslitelným základem. Mnohé velké postavy v dějinách církve byly ctiteli Panny Marie. V posledních dvou stoletích jsme svědky zvláštního fenoménu. Panna Maria se zjevuje na různých místech a přináší různá poselství. Poselství se většinou týkají modlitby a mravní obnovy věřících. Tedy to, co najdeme v evangeliích. Dají se shrnout do jedné věty: „Udělejte všechno, co vám řekne.“ (Jan 2,5)

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů Otakar a Marta Bláhovi

Byl jsem velice rád, že jsem mohl navštívit manžele Bláhovy a popovídat si s nimi. Pan Ota Bláha byl letos navržen na Shining Star za krajauskou rodinu. Tuto cenu uděluje brooklynský biskup každoročně lidem, kteří se zasloužili o rozkvět a pomoc brooklynské diecéze ve farnostech, kde se shromažďují k bohoslužbám emigranti a exulanti z různých zemí – tzv. apoštoláty.

V brooklynské diecézi je 25 apoštolátů. V čele každého apoštolátu je kněz. Český apoštolát už působí v diecézi 35 let. Neoficiálně jsem ustanovený také pro Slováky. Víte přece, že k nám do kostela chodí mnoho Slováků a čtení máme na střídačku česky a slovensky. Vzájemně se respektujeme a chceme vytvářet krajauskou rodinu v Astorii. Doufám, že nám Bůh bude žehnat a my ho budeme moci oslavovat v Astorii i nadále. Ale to jsem vlastně odbočil od úmyslu vám představit manžele Bláhovy. Nechme je tedy mluvit.

Ota

Narodil jsem se jako druhé dítě roku 1930 v malé dědině Strážkovice u Českých Budějovic. Měl jsem ještě staršího bratra. Ten utekl do Ameriky už dříve. Chtěl se vyhnout vojenské službě. Otec byl zedníkem a pracoval na dráze. Maminka byla doma. Já jsem se vyučil strojním zámečníkem. Také jsem pracoval na dráze. Po válce jsme byli poslání do Českých Velenic, kde to bylo hodně rozbité. Budovali jsme tam nové depo. Pracoval jsem na opravě parních strojů. To jsem dělal až do roku 1966. Potom jsem pracoval v Budějovicích na lokomotivách. Roku 1967 jsem navštívil bratra v Americe

a ten mě pobídl, abych odejel za ním. To už jsme ale měli tři děti. Nebylo to vůbec lehké.

Měli jsme se dostat do Rakouska a odtud jsme plánovali jít dál. Odjeli jsme přes Mikulov do Rakouska. Na hranicích nás dlouho zdrželi. Asi třikrát přišli a zase odešli. Nakonec přišel starší celník a když jsme nechali nějaké peníze na celnici, s tím, že si je máme vyzvednout, až pojedeme nazpátek, tak nám řekl, ať rychle zavřeme dveře a jedeme. V Rakousku jsme přijeli k tetě, kde jsme na zahradě postavili stan. Tam jsme chvílku bydleli, ale pak přišlo chladno a děti musely spát v domě. Nakonec jsme našli útočiště u sestřenic Marty. Ta bydlela na česko-rakouských hranicích v Gmündu. Z druhé strany v Českých Velenicích jsem pracoval, dokonce tam byli lidé, kteří měli povolení jezdit přes hranice, protože tam měli příbuzné. V hospodě v Gmündu jsem potkal svého spolupracovníka, který mně řekl, kde sestřenice Marty, Blanka, bydlí. Ta nás s radostí ubytovala. Rychle jsme vyřizovali potřebné papíry do Ameriky. Moc nám pomohl také Dr. Steinbach, přítel mého bratra. Bratr nám potom poslal *affidavit*. Nakonec jsme odletěli do Ameriky a přistáli jsme na letišti JFK. Bratr nás čekal na letišti a nějakou dobu jsme u něho bydleli. To se psal rok 1970.

Marta

Moje maminka byla rázná a veselá, nebála se Němců ani komunistů. Byla dcerou starosty u nás ve Střížově a povahu měla po svém tatínkovi. Když se něco organizovalo v dědině, byla u toho. Pamatuji si, jak organizovala falešné svatby; přišli jsme přestrojení na hostinu, kde byla opravdová svatba, tam se zažilo spoustu legrace. Na konci války přijeli Rusové. My jsme byli s maminkou na dvoře. Maminka na nás zavolala, abychom se schovali do kurníku. Oni po ní chtěli slaninu. Použili velmi sprostá slova. Maminka se nedala – vyhnala je vidlemi, které měla v ruce, ven. Já jsem z dvojčat. Ještě jsme měli staršího bratra, který tragicky zahynul. Maminka nás pěkně oblékala. V neděli ráno jsme stály za oknem jako nějaké panenky. Na to si dobře pamatuje můj manžel, když chodil kolem nás do kostela. To ještě netušil, že si mě vezme. Také si pamatuji, že k nám často na návštěvy chodili páni faráři, maminka byla výborná kuchařka.

Ota

Holky Bednářovy byly výborné tanečnice. Vůbec nebylo je snadné dostat k tanci, tolik měly nápadníků. Nakonec jsem to zkusil přes mého kamaráda, který mě s Martou seznámil na tancovače někdy v roce 1956. Vzali jsme se v roce 1958. Narodily se nám tři děti: Ota, Marta a Jitka.

Marta

Zdědila jsem něco po mamince. Když jsme bydleli ještě na *Hillside*, navštívil nás brzo ráno zloděj. Já jsem se probudila rámušem. Měla jsem strach. Oblékla jsem se, sešla jsem dolů a otevřela okno, že uteču. Najednou, černý kluk asi kolem dvacítky, prorazil sekerou dveře. Chvíli jsme stáli tváří v tvář a koukali na sebe. Ale pak jsem si řekla, co bych se bála. Popadla jsem ho za límec a s českou nadávkou: „Ty hajzle jeden, vypadni a už se tu více neukazuj,“ jsem ho vyhodila. Pak jsem ještě přes okno na něj volala. On se

rozeběhl a utekl. Sousedí se jenom koukali z oken, co se děje. Myslím si, že od té doby už nekradl ...

Ota

Hned jak jsme přijeli, hledali jsme práci. Chvilí jsem dělal u bráchy a pak jsem dělal u české firmy „Zelenda“ jako svářeč a pak ve skladu. Jednou jsme vezli děti na dětský tábor Hostýn v Kanadě. Když jsme se vraceli, tak se mně rozbilo auto. Nechal jsem si to opravit hned pár bloků vedle, kde jsem pracoval. Když jsem si přišel pro auto, tak se mě majitel zeptal, kdo že mně opravoval výfuk. Moc se mu to líbilo. Řekl jsem mu, že jsem svářeč a výfuk jsem si opravil sám. Od té doby jsem mu pomáhal o víkendech. Pak tam také pracoval můj syn. Měl jsem rád černé řemeslo už doma.

Jednou přišel pan Smola vyměnit olej. Když zjistil, že tam dělám, nikdy se tam už neobjevil. Důvod byl prostý: i když byl velmi bohatý, nerad dával *tips*. Chodil do kostela a měl strach, že bych to řekl. Nějakou dobu jsem potom dělal v nemocnici. Byl jsem na údržbě dýchacích přístrojů. Tam se mně to líbilo. Byla to práce pod střechou a přece už jsem byl starší a ležet pod auty celý den nebylo zrovna nejzdravější.

Marta

Já jsem dlouhou dobu uklízela v jednom mrakodrapu na Park Avenue. Tam jsem také měla zkušenosti se zloději, ale ti tam chodili pěkně oblečení, aby byli k nerozeznání od ostatních úředníků. Co bylo zvláštní, když jsem někoho chytila, tak například přivolaný výtahář měl strach a odejel. Nechal mě tam i se zlodějem. Já jsem ho teda posadila na výtah a nechala utéct. To se stalo ještě dvakrát, nikdo ale neměl zájem chycené zloděje ohlásit a zajistit. Moc ráda vzpomínám na to, jaký pohled se naskýtal z budovy na celý Manhattan. Manhattan před bouřkou, po bouřce, při západu slunce, v létě, v zimě. Úžasné pohledy a pokaždé trochu jinak.

Marta

Ještě si pamatuji, že jak jsme přijeli, děti začaly chodit do školy. Starší Ota měl chodit do třetí třídy a mladší Marta do druhé. Protože děti neuměly jazyk, nastoupily do první třídy. Moc se jim nechtělo, styděly se, že jsou v nižších třídách. Věnovali se jim však speciální učitelé na jazyk. Aniž bychom něco platili, a aniž by děti musely zůstat déle ve škole, za dva nebo tři měsíce byly ve svých třídách, do kterých patřily. Obdivuji učitele i naše děti, jak to velmi rychle všichni zvládli. To byla Amerika ... Když pak nastoupila nejmladší Jitka, byl problém s jazykem také. Zavolali si nás do školy, že Jitka vůbec nemluví a nehlásí se. Pak se jí více věnovali a za měsíc bylo vše v pořádku.

Ota

Dlouho jsme nevěděli, že jsou v Astorii české bohoslužby. Až potom Václav Jelínek, který pracoval se mnou, mi sdělil, že každou neděli jsou bohoslužby v Astorii. Jednu neděli jsme tam jeli na posvícení, přišli jsme do haly naproti kostelu, kde byla zábava. Nikdo si nás nevšímal a když jsme chvíli postáli u dveří, odešli jsme. Na druhou neděli jsme se však vypravili do kostela a tam se nás pak ujali Kubelkovi a Krupkovi. Od té doby tam chodíme pravidelně.

Marta

Pokud se mě zeptáte, jestli se mně v Americe líbí a jaký byl můj první dojem, musím říct rozhodně, líbí. Hned jak jsme přistáli na letišti a já jsem viděla usměvavé tváře, věděla jsem, že budu mít tuto zemi ráda.

Pani Marta má sen bydlet na Floridě. Je tam teplo a příjemně. Zdá se, že i toto přání bude brzy vyplněno. Moc jim to oběma přeji. Ale na druhou stranu nám tady v New Yorku budou moc, moc chybět. Nezbývá než poděkovat za hezký rozhovor a věřit, že přijde aspoň někdo, kdo by je trochu nahradil ...

Fr. Antonín

Češi v New Yorku

(z knihy vydané k diamantovému výročí (75 let) postavení kostela Panny Marie Ustavičné pomoci, pokračování)

Časopis „The New York Correspondent“ ze dne 28. září r. 1872 píše: „Z neznámých a dosud nevysvětlených důvodů katolíci česko-slovanskou řeč mluvící, kteří jsou v New-Yorku již více let, nemají ani svého kostela, ani netvoří zvláštní osady. Z dobré vůle duchovního správce a důvěrníků (trustees) německého kostela sv. Mikuláše je nyní poskytnuta příležitost všem, kteří neumějí než české řeči, choditi do basementu zmíněného kostela, kde druhý kaplan, jenž umí česky, každou neděli večer pro ně českou pobožnost konává. Malý počet těch, kteří na tuto pobožnost, růženec a české kázání přicházejí, dá se asi vysvětliti tím, že tyto česko-slovenské služby Boží nebyly lidu tomuto dosti oznamovány. Za to přece, od měsíce června r. 1871 bývají vždy někteří údové dvou (jednoho pro muže, druhého pro ženy) katolických spolků přítomni.“

Pisatel užívá slov „pro nevysvětlený důvod,“ neb z nevysvětlené příčiny, že čeští katolíci nemají svého kostela. Nevěděl proč. Za to víme my po létech, že příčina byla, že těchto katolíků bylo málo a že byli velice chudí. Též praví o Česích, „že nemají zvláštní osady.“ To asi není tak docela pravda. Pečeť starého kostela dokazuje, že utvořili sobě jakousi osadu od konce oné sv. missie 12. února, r. 1872. Ovšem dokud neměli svého vlastního kostela, nebylo možno mluvit o osadě pevně a na dobro založené.

Článek výše uvedený pokračuje: „Bylo-by si přáti lepší návštěvy těchto pobožnosti, a to proto, že šlechtní důvěrníci kostela sv. Mikuláše nežádají nic ani za užívání místnosti, ani za světlo, ani za posluhu. Sbíрка, která se koná na konci bohoslužeb, je celá ponechána k tomu účelu, aby rozmnožen byl fond na zřízení vlastního kostela.“

Slova ta jsou důkazem šlechtné víry věrných Němců osady sv. Mikuláše. Jeden úd této farnosti daroval krásné zlaté hodinky na ten úmysl, aby byly obsazeny a vylosovány a peníze tak získané byly dány do fondu na nový, český kostel.

Zajisté že jak kněží, tak i osadníci sv. Mikuláše zaslouží chvály za laskavou a velkomyslnou pomoc prokázanou Čechům. Tito však, zvláště

spolky sv. Cyrilla a Methoděje a sv. Ludmily konali, po lidsku řečeno, co bylo možno, aby se svým časem svého vlastního kostela domohli.

(pokračování příště)

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

XXI.

Vtom sa objavila liška.

„Dobrý deň,“ povedala.

„Dobrý deň,“ zdvorilo odpovedal malý princ. Otočil sa, ale nič nevidel.

„Som tu, pod jabloňou...“ povedal ten hlas.

„Kto si?“ spýtal sa malý princ. „Si veľmi pekná...“

„Som liška,“ povedala liška.

„Pod' sa so mnou hrať,“ navrhol jej malý princ. „Som smutný...“

„Nemôžem sa s tebou hrať,“ namietala liška, „Nie som skrotená.“

„Prepáč,“ povedal malý princ. Chvíľu premýšľal, potom dodal: „Čo to znamená skrotená?“

„Ty nie si odtiaľto,“ povedala liška, „čo tu hľadáš?“

„Hľadáť ľudí,“ odvetil malý princ. „Čo to znamená skrotená?“

„Ľudia,“ vysvetľovala liška, „majú pušky a lovia zvieratá. Je to veľmi nepríjemné. A chovajú sličky. Je to ich jediný záujem. Hľadáš sličky?“

„Nie,“ povedal malý princ. „Hľadáť priateľov. Čo to znamená skrotená?“

„Je to niečo, na čo sa často zabúda,“ odpovedala liška.

„Znamená to vytvoriť putá...“

„Vytvoriť putá?“

„Áno,“ odpovedala liška. „Ty si zatiaľ pre mňa malý chlapec podobný tisícom iných malých chlapcov. Nepotrebujem ťa a ani ty ma nepotrebuješ. Som pre teba len liška podobná státisícim lišok. Ale keď si ma skrotíš, budeme sa navzájom potrebovať. Budeš pre mňa jediným na svete a ja pre teba jedinou na svete...“

„Začínam chápať,“ povedal malý princ. „Poznám jednu kvetinu... myslím, že si ma skrotila...“

„To je možné,“ dodala liška. „Na Zemi sa dá všeličo vidieť...“

„To nie je na Zemi,“ povedal malý princ.

Zdalo sa, že to v liške vzbudilo zvedavosť. „Na inej planéte?“

„Áno.“

„Sú na tej planéte poľovníci?“

„Nie sú.“

„Ach, to je zaujímavé! A čo sličky?“

„Ani tie.“

„Nič nie je dokonalé,“ vzdychla si liška.

Potom sa vrátila k svojmu nápadu: „Môj život je jednotvárnny. Naháňam sličky a ľudia naháňajú mňa. Všetky sličky sú si navzájom podobné a aj ľudia sú si podobní. Trochu sa preto nudím. Ale keď si ma skrotíš, bude môj život prežiarovaný slnkom. Zvuk tvojich krokov bude iný než všetky ostatné. Ostatné kroky ma zaženú pod zem, ale tvoj krok ma vyláka z nory ako

ZVON

hudba. Pozri sa, vidíš tamtie obilné polia? Nejem chlieb. Obilie nepotrebujem. Obilné polia mi nič nepripomínajú. A to je smutné. Ale ty máš zlaté vlasy. Bude to naozaj skvelé, keď si ma skrotíš. Zlaté obilie mi ťa bude pripomínať. A ja budem milovať šumenie vetra v obilí...“ Líška sa odmlčala a nadhlo sa zahľadela na malého princa.

„Prosím, skroť si ma!“ povedala.

„Rád by som,“ odvetil malý princ, „ale nemám veľa času. Musím si nájsť priateľov a spoznať veľa vecí.“

„Poznáme len tie veci, ktoré si skrotíme,“ povedala líška.

„Ľudia nemajú čas, aby niečo spoznávali. Kupujú u obchodníkov hotové veci. Ale priatelia nie sú na predaj, takže nemajú priateľov. Ak chceš priateľa, skrotiť si ma!“

„Čo mám urobiť?“ spýtal sa malý princ.

„Musíš byť veľmi trezrivý,“ povedala líška. „Najprv si sadni kúsok odo mňa, na zem, do trávy. Ja sa na teba budem počku dívať, ale ty nič nepovieš. Reč je prameňom nedorozumení. Každý deň si budeš môcť sadnúť o kúsok bližšie...“

Na druhý deň prišiel malý princ opäť.

„Bolo by lepšie, keby si prichádzal vždy o to istom čase,“ povedala líška.

„Ak napríklad prídeš o štvrtej popoludní, už od tretej budem šťastná. Čím viac čas pokročí, tým budem šťastnejšia. O štvrtej už budem celá rozochvená a nepokojná, objavím cenu šťastia! Ale keď budeš prichádzať hocikedy, nikdy nebudem vedieť, kedy sa mám tešiť na tvoj príchod... Je potrebné zachovávať isté zvyky.“

„Čo je to zvyk?“ spýtal sa malý princ.

„Aj to je niečo, na čo sa často zabúda,“ odvetila líška, „To, čo odlišuje jeden deň od druhého, jednu hodinu od druhej. Napríklad aj moji poľovníci zachovávajú určité zvyky. Každý štvrtok chodia tancovať s dievčatami z dediny. A tak je štvrtok prekrásny deň! Môžem sa ísť poprechádzať ať do dediny. Keby poľovníci chodili na tancovačku hocikedy, všetky dni by sa podobali jeden na druhý a ja by som nemala nikdy prázdniny.“

Tak si malý princ skrotil líšku. Ale priblížila sa hodina odchodu.

„Asi budem plakať...,“ poznamenala líška.

„To je tvoja vina,“ povedal malý princ. „Nechcel som ti ublížiť, ale ty si chcela, aby som si ťa skrotil...“

„To je pravda.“

„Ale ty budeš plakať!“ namietal malý princ.

„Budem plakať,“ povedala líška.

„Teda z toho nebudeš nič mať!“

„Budem, spomeň si na farbu obilia.“ A dodala: „Choď sa ešte raz pozrieť na ruže. Pochopíš, že tá tvoja je jediná na svete. Prídeš sa so mnou rozlúčiť a ja ti dám darček – tajomstvo.“

Malý princ odbehol pozrieť sa na ruže.

„Vy sa mojej ruži ani zďaleka nepodobáte, vy ešte nie ste ničím,“ povedal im. „Nikto si vás neskrotil a ani vy ste si nikoho neskrotili. Ste také, ako bola moja líška. Bola to len líška podobná na státisíce iných líšok. No stala sa

z nej moja priateľka, a teraz je pre mňa jediná na svete.“ Ruže boli celé zarazené.

„Ste krásne, ale ste prázdne,“ pokračoval malý princ.

„Nemožno pre vás zomrieť. Pravda, o mojej ruži by si obyčajný okoloidúci pomyslel, že sa vám podobá. Ale ona jediná je dôležitejšia než vy všetky, pretože som ju zalieval, dával som ju pod poklop, chránil som ju zástenou, zabíjal som húsenice, okrem tých dvoch či troch, z ktorých vyrastú motýle. Načúval som, ako nariekala, ako sa vystatovala, alebo niekedy mlčala. Pretože je to moja ruža.“

A vrátil sa k líške.

„Zbohom...“ povedal

„Zbohom,“ povedala líška. „Teraz ti dám na cestu svoje tajomstvo. Je veľmi jednoduché: správne vidíme len srdcom. Čo je dôležité, to oči nevidia.“

„Čo je dôležité, to oči nevidia,“ opakoval po nej princ, aby si to zapamätal.

„A pretože si sa tak veľmi venoval svojej ruži, je tá tvoja ruža taká dôležitá.“

„A pretože som sa tak veľmi venoval svojej ruži...“ opakoval malý princ, aby si to zapamätal.

„Ľudia zabudli na túto pravdu,“ povedala líška, „ale ty na ňu nesmieš zabudnúť. Budeš vždy zodpovedný za to, čo si si pripútal. Si zodpovedný za svoju ružu...“

„Som zodpovedný za svoju ružu...“ opakoval si malý princ, aby si to zapamätal.

(pokračování příště)

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci květnu:

Martin Vrbka 1. května, Milada Slívová 3. května, Alena Adamcová 6. května, Arthur Zahradník 7. května, Gabriela Lehm 8. května, Anna Fojtíková 9. května, Petr Dostálek 10. května, Ida Spišková 10. května, Marie Tomečková 10. května, David Zeman MD 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Miroslav Zavdil 21. května, Ingrid Chybíková 25. května, Michaela Tydlitátová 27. května.

Zemřeli:

Marianne L. Lemberger, narozená v Horšovském Týně 13. května 1910, zemřela v New Yorku 24. března 2006. Žila v Americe od roku 1974. Dvě dcery s rodinami jsou v Americe, jedna dcera a syn s rodinami žijí v Čechách. Měla vnoučata a pravnoučata. Zemřela po krátké nemoci. O modlitbu prosí dcera Erika Vitner s rodinou a Eva Horvath. Odpočinutí lehké dej jí, Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

Dne 15. dubna 2006 zemřela v Bratislavě paní **Maria Cíсарová** roz. Mužíkova. Narodila se 22. prosince 1913. Vzpomíná a o modlitbu prosí dcera Eva Večeřová s rodinou. Odpočinutí lehké dej jí, Pane, a světlo věčné ať jí svítí.

(Pokračován ze str. 2.) Tíha dvou tisíciletí dějin komplikuje možnost pochopení novosti fascinujícího tajemství božského přijetí za syny, které je v nauce sv. Pavla ústřední. Apoštol připomíná, že Otec „nás totiž seznámil s tajemstvím své vůle, ... až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše“ (Ef 1,9-10). A s nadšením připojuje: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému, těm, kdo jsou z Boží vůle povoláni. Neboť ty, které si napřed vyhlédl, ty také předurčil, aby byli ve shodě s obrazem jeho Syna, aby tak on byl první z mnoha bratří“ (Řím 8,28-29). Naděje je skutečně fascinující: jsme povoláni žít jako Ježíšovi bratři a sestry a cítit se jako synové a dcery téhož Otce. Je to dar, jenž převrací každou ideu a každý výlučně lidský projekt. Vyznání pravé víry otvírá lidskou mysl a srdce nevycerpateľnému tajemství Boha, který prostupuje lidskou existenci. Co říci na pokušení, které je v našich dnech velmi silné, že se cítíme tolik soběstační, že se úplně uzavřeme tajemnému Božímú plánu s námi? Otcova láska, která se zjevuje v osobě Krista, je pro nás výzvou.

Abychom odpověděli na Boží povolání a dali se na cestu, není nutné být již dokonalí. Víme, že uvědomění si vlastního hříchu umožnilo marnotratnému synu, aby se vydal na cestu návratu a aby tak zakusil radost usmíření s Otcem. Křehkost a lidské limity nepředstavují překážku za podmínek, které nám napomáhají stále více si uvědomovat skutečnost, že potřebujeme Kristovu vykupitelskou milost. Toto je zkušenost sv. Pavla, který důvěřoval: „Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mě spočinula Kristova moc“ (2 Kor 12,9). V tajemství církve, Kristova mystického těla, božská moc lásky mění srdce člověka a činí jej schopným předávat bratřím Boží lásku. V průběhu staletí mnozí muži a ženy, přeměnění Boží láskou, zasvětili svůj život Božímú království. Již na březích Galilejského jezera se mnozí nechali získat Ježíšem: hledali uzdravení těla nebo ducha a byli zasaženi mocí jeho milosti. Jiní byli osobně Ježíšem vybráni a stali se jeho apoštolý. Nacházíme také osoby jako Marie Magdaléna a jiné ženy, které ho následovaly z vlastní iniciativy, jednoduše z lásky, ale stejně jako učedník Jan si získaly také zvláštní místo v jeho srdci. Tito muži a ženy, kteří Kristovým prostřednictvím poznali tajemství Otcovy lásky, představují rozmanitost povolání, jež jsou odjakživa v církvi přítomna. Vzorem zvláštního povolání pro vydávání svědectví o Boží lásce je Maria, Ježíšova Matka, jež je přímo zahrnuta na své pouti víry do tajemství vtělení a vykoupění.

V Kristu, Hlavě církve, která je jeho tělem, všichni křesťané vytvářejí rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, aby rozhlašoval, jak veliké věci vykonal (srov. 1 Petr 2,9). Církve je svatá, i když její údy potřebují být očišťovány proto, aby svatost, Boží dar, v nich mohl zazářit co nejjasněji. II. vatikánský koncil upozorňuje na univerzální povolání ke svatosti, když prohlašuje, že „Kristoví následovníci, povolání od Boha ne na základě svých skutků, ale z jeho rozhodnutí a milosti, a ospravedlnění v Pánu Ježíši, se stali při křtu víry opravdu Božími dětmi a účastníky Boží přirozenosti, a proto skutečně svatými. V rámci tohoto univerzálního povolání velebný Kristus ve své péči o církve

povolává v každé generaci osoby, které pečují o jeho lid; zvláště povolává ke kněžské službě muže, kteří vykonávají otcovskou funkci, jež pramen je v samém otcovství Boha (srov. Ef 3,15). Poslání kněze je v církvi nenahraditelné. Proto i když je v některých krajích zaznamenáván nedostatek kněží, nikdy se nesmí pochybovat o jistotě, že Kristus i nadále povolává muže, kteří všechno opustí jako apoštolové a úplně se zasvětili slavení svatých tajemství, hlásání evangelia a pastorační službě.

Pamětlivi Ježíšova doporučení „žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň“ (Mt 9,37-38), živě upozorňujeme na potřebu modlitby za povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Nepřekvapuje, že tam, kde se modlí s vroucností, vzkvétají povolání. Svatost církve podstatně závisí na jednotě s Kristem a na otevření se tajemství milosti, která působí v srdci věřících. Proto bych chtěl vyzvat všechny věřící k pěstování intimního vztahu s Kristem, Místrem a Pastýřem svého lidu, a k napodobování Panny Marie, která uchovávala ve svém srdci božská tajemství a nad nimi vytrvale přemítala (srov. Lk 2,19).

(Zkráceno, nezkrácenou verzi si můžete přečíst na www.zvon.info/200605)

Odpověď Fr. Daňkovi na VZPOMÍNKY ve Zvonu 4/2006

Pro upřesnění historie o zakládání české mše v Astorii chci vysvětlit, jak to bylo. První schůzka, o které František Daněk píše, byla vlastně oslava mých narozenin. Zúčastnil se jí i Ing. Pavel Blaho a manželky všech jmenovaných. Věřím, že jsme během večera mluvili i o potřebě české mše svaté v Astorii.

Na výzvu ve Vinculu (časopis českých exilových kněží) se přihlásil salesián otec Alois Vyoral. První schůzka s otcem Vyoralem byla u Horáčků. Zúčastnili se jí manželé Horáčkovi, Sedláčkovi a otec Vyoral. Zbývalo najít kostel, kde by se mše svatá sloužila. Volba padla na děkanský chrám Panny Marie Karmelské v Astorii. Požádal jsem Františka Daňka, zda-li by šel se mnou za Msgr. Henneganem, farářem kostela. Slíbil to. Když však jsem šel v určený den večer pro něho, řekl mi, že si to rozmyslel. Jeho důvod byl, že syn František chodí do Mount Carmel Elementary School, a on jako otec musí chodit s ním na školní mše svaté, že si to Msgr. přeje. Příspěvky na kostel musí dát v obálce na školní mši a proto nebude moci na českou mši svatou ničím přispět. Dále řekl, abych od celé věci upustil. Ztratil jsem na chvíli řeč, ale potom jsem mu řekl, že tedy půjdu sám. Msgr. Hennegan byl velice vstřícný a přes hodinu jsem odpovídal na jeho otázky. Pravdivě mohu říci, že jsem byl na schůzku velice dobře připravený. Nakonec řekl, že by rád poznal toho českého kněze. To už jsem tušil, že je to na dobré cestě. Příští týden jsme šli oba dva s otcem Vyoralem na faru. Msgr. Hennegan se zajímal o kněžské působení otce Vyorala. Ten mu také sdělil, že jeho provinciál souhlasí s tím, aby tato nová česká misie byla záležitostí salesiánů. Sbírký při českých mši svatých budou patřit kostelu a případná vydání pro českého kněze budou hrazena z dobrovolných příspěvků krajanů. Monsignorova tvář se rozjasnila a řekl: „Kdy chcete začít?“ O žádné druhé schůzce a vyslání delegace nic nevím. Nebylo to zapotřebí.

Václav Sedláček

Mše svaté v květnu 2006

Datum	Úmysl	Dárce
02-May-06	Na úmysl Leo Maňáska	Leo Maňásek
04-May-06	Za zemřelou Dr. Evu Volšickou	Blanka a Jiří Glosovi
07-May-06	Za popraveného generála Františka Krátkého a jeho zemřelou manželku Marii Krátkou	rodina Krátká
08-May-06	Za zemřelého Jana Šlaisa	James Solfronk
09-May-06	Za zemřelého plukovníka Vladimíra Paličku	William Kauders
11-May-06	Za Martina Krále	A. Benáčková J. Marešová
14-May-06	Za živou a zemřelou rodinu Tomečkovu	rodina Tomečkova
17-May-06	Za Anna Otruba	Mary Otruba
19-May-06	Za Dr. Karla Jindráka	J. Minister a M. Kašpar
21-May-06	Za Martina Krále	Libuše Králová
23-May-06	Za zemřelou Nadu Horák	krajanská rodina
25-May-06	Za MUDr. Ladislava a Zdeny Hanzlikovy	rodina Sedláčková
28-May-06	Za zemřelého Václava Seiberta, páté výročí	Vlasta Seibert
29-May-06	Za zemřelého plukovníka Vladimíra Paličku	Libuše Králová
31-May-06	Za zemřelého plukovníka Vladimíra Paličku	Růžena Bunžová

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Věra Vítek, rodina Daňkova, Štefan Hajzl, rodina Čížova, rodina Hlinkova, Hedvika Krátká, rodina Večeřova, Tomáš a Daniela Brabcovi, rodina Kolasova, Emilia Kováčik, Kopecký, Růžena Bunžová, Marian Veselý, manželé Chvilíčkoví, Irene Mergl, Miroslava Merka, Oto a Georgianna Kucera, Věra Joseph Truhlar, Asa Skaloud, William Janek, Hana Hurdálková, Jan a Ludmila Kovářovi, Bertha Jurčík, Milan Bláha, Emil Pavelek, Lubomír a Ludmila Svobodovi, Eva Rakušan, Anthony Bartoš, Jozef a Anna Korčák, Svato a Blanka Kudějovi, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Alžběta Sýkora, Václav a Irene Bečvář, Lucie Chytil, Rullie a Sylvester Suda, Ferdinand a Nora Svobodovi, Ludmila Hyvnar, Zdena Rosenberg, Dagmar Čermáková, Liby M. Hurdes, Joseph a Gita Hlavinka, Joseph A. Kocáb.

Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 30. dubna 2006 ve 12.15 hod.

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.
Adresa českého kněze: P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375
Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com
<http://www.zvon.info>
Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>